

РЕШЕНИЕ

№ 1596

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-17 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силияна Григорова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от Силияна Григорова Гражданско дело № 20221100102299 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба на К. И. С. срещу Прокуратурата на РБ за осъждането ѝ да му заплати сумата от 300 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, нервно напрежение, тревожност, страх, срам, потиснатост и тревоги, свързани с бъдещето му от незаконно обвинение в престъпления по чл. 234в, ал. 1 от НК и по чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и сумата от 50 000 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от реализиране на доход за заемане на длъжността „прокурор в СпП с ранг „прокурор в АП“ в сравнение с доходите като прокурор в СРП, които доходи включват възнаграждения и допълнителни материални стимули, ведно със законните лихви от 14.04.2020 г. до окончателното изплащане.

Ищецът К. С. твърди, че на 10.03.2017 г. по описа на СГП, СЗ „Антикорупция“ били обединени материалите по две прокурорски преписки и на 29.09.2017 г. бил привлечен като обвиняем за извършване на престъпления по чл. 234в, ал. 1 от НК и чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Определена била мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5 000 лева.

На 21.03.2018 г. в СГС бил внесен обвинителен акт. По образуваното НОХД № 1477/2018 г. състав на СГС постановил оправдателна присъда на 07.03.2019 г. В частта, в която подсъдимият бил оправдан за престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК СГП подала протест. С решение от 06.11.2019 г. по ВНОХД № 622/2019 г. САС потвърдил присъдата.

Прокуратурата протестираше и решението на САС, но с окончателно решение № 16/14.04.2020 г. състав на ВКС потвърди акта на въззивния съд.

В периода от 29.09.2017 г. до 14.04.2020 г., вследствие повдигнатото обвинение, С. претърпял силни болки, страдания, стрес, нервно напрежение, срам и тревоги, свързани със собственото му бъдеще и с това на семейството му. Преживеният стрес повлиял негативно емоционалното и здравословното състояние на ищеца, неговото самочувствие и нормалното му общуване с близки, колеги и приятели.

Преди образуване на наказателно производство срещу С., той винаги бил с високи атестационни оценки, а от 15.02.2017 г. го повишили в ранг „прокурор в АП“.

Ищецът преживял тежко мисълта, че може да бъде осъден на лишаване от свобода от пет години. Уронен бил престижът му в професионалните среди.

Допълнително, повдигнатото обвинение попречило на С. да се развие професионално, като бъде повишен на длъжност „прокурор“ в Специализирана прокуратура. На заседание на ВСС от 07.09.2017 г. К. С. бил повишен в прокурор в СпП. Повдигнатото обвинение възпрепятствало възможността С. да заеме длъжността, в която бил повишен, както и да получи по-високо по размер трудово възнаграждение; да получи допълнителни материални стимули и възнаграждения. С. бил отстранен от длъжност с протокол на Прокурорската колегия (ПК) на ВСС от 04.10.2017 г. именно поради образуваното срещу него ДП № 160/2017 г. по описа на СО на СГП.

С незаконните си действия ПРБ поставила С. и семейството му във финансови затруднения, свързани с невъзможност да поемат заплащане на месечни вноски за кредити.

За времето от 04.10.2017 г. до датата на акта за встъпване в длъжност в СРП – 18.05.2020 г. С. се оказал и лишен от трудов и професионален стаж.

Ищецът търпял вреди и от дадената гласност на случая, чрез множество статии и публикации, разпространили воденото срещу него наказателно производство.

Заявява, че има право да получи обезщетение за понесените имуществени и неимуществени вреди, отговорност за които носела ПРБ.

Ответникът е подал отговор, в който оспорва предявените искове. Счита, че не следва да носи отговорност за публикациите в пресата и съответно за накърняване на доброто име на ищеца в обществото. Претендиращият размер на обезщетението за неимуществени вреди оспорва като прекомерно и несъобразено с икономическия стандарт в страната.

Оспорва и легитимацията си да отговаря за имуществените вреди, тъй като актът за отстраняването от длъжност бил издаден от друг правен субект. Сумите за допълнително материално стимулиране и други премии не

представлявали бъдещо сигурно обогатяване на ищеца, а заплащането им било обусловено от преценката на административния ръководител и при наличие на определени предпоставки.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

На 10.03.2017 г. в СЗ „Антикорупция“ при СГП е било образувано ДП № 160/2017 г. по описа на СО при СГП за извършено от магистрат при СРП престъпление по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр чл. 26, ал. 1 от НК. В хода на разследването са били събрани и доказателства за извършени престъпления по чл. 234в, ал. 1 и по чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

С доклад по чл. 203, ал. 4 от НПК от 22.12.2017 г. материалите относно престъпление по чл. 282, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК са отделени. По другите две престъпления – по чл. 234в, ал. 1 от НК и чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, следователят по ДП № 160/2017 г. е приел, че са налице данни за извършени от К. С. престъпления.

С постановление от 02.10.2017 г. К. И. С. е бил привлечен като обвиняем за извършено в периода 14.10.2015 г. – 31.12.2015 г. в гр. София, кв. **** партерно помещение престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК и за продължавано престъпление по чл. 155, ал. 1, пр. 2 от НК през лятото на 2016 г. С постановлението му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5 000 лева, потвърдена с определение № 4521 от 16.10.2017 г. по НЧД № 4852/2017 г. по описа на СГС, НО, 5 състав.

По ДП № 160/2017 г. се намира част от кадровото досие на К. С., от което е видно, че в периода от 16.11.2009 г. до 16.01.2014 г. е заемал длъжността „прокурор в РП – Гоце Делчев“, като от 21.12.2012 г. е командирован в СРП. С решение по т. 2.27 от протокол № 49 от заседание на ВСС от 11.12.2013 г. К. И. С. е преместен на длъжност „прокурор“ в СРП и на 16.01.2014 г. е встъпил в тази длъжност.

С решение по т. 7 от протокол № 7 от 15.02.2017 г. на ПК на ВСС С. е повишен в ранг „прокурор в АП“, а с решение по т. 8.1 от протокол № 28 от 07.09.2017 г. – в длъжност „прокурор“ в Специализирана прокуратура, с ранг „прокурор в АП“, считано от датата на встъпване в длъжност.

На 03.10.2017 г. от СГП, СЗ „Антикорупция“ е направено предложение

до главния прокурор за изготвяне и внасяне в ПК на ВСС на искане за временно отстраняване на К. И. С. от длъжността „прокурор“ при СРП, тъй като повдигнатите с постановление от 02.10.2017 г. обвинения са за престъпления от общ характер и са налице предпоставките по чл. 230, ал. 1 от ЗСВ.

С решение по т. 24 от протокол № 31 от 04.10.2017 г. на ПК на ВСС К. И. С. е отстранен временно от длъжността „прокурор“ в СРП до приключване на воденото срещу него ДП № 160/2017 г. по описа на СО в СГП.

На 21.03.2018 г. в СГС е внесен обвинителен акт и за 11.04.2018 г. по НОХД № 1477/2018 г. е насрочено разпоредително заседание. Това заседание е отложено за 11.05.2018 г. Съставът на СГС не е намерил основание да уважи искането на подсъдимия и на неговия защитник за прекратяване на съдебното производство и за връщането му на фазата на досъдебното производство. Потвърдена е била и взетата по отношение на С. мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5 000 лева.

В частта, в която съдът е отказал прекратяване на съдебното производство определението е обжалвано от подсъдимия, но с определение от 28.05.2018 г. САС е оставил жалбата без уважение.

В проведените на 19.06.2018 г., 11.07.2018 г., 11.10.2018 г. 05.11.2018 г., 07.12.2018 г., 15.01.2019 г. и на 07.03.2019 г. открити съдебни заседания подсъдимият К. С. се е явявал лично, като не е ставал причина за отлагането им.

На 07.03.2019 г. е постановена оправдателна присъда. В частта, в която С. е признат за невиновен в повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК ПРБ е подала протест, а в останалата част присъдата е влязла в сила.

По образуваното ВНОХД № 622/2019 г. по описа на САС са проведени две съдебни заседания и на 06.11.2019 г. е постановено решение, с което оправдателната присъда е потвърдена.

По КНОХД № 1149/2019 г. е проведено открито съдебно заседание на 28.01.2020 г. и с окончателно решение от 14.04.2020 г. С. е окончателно оправдан.

По делото са събрани гласни доказателства за търпените от ищеца

неимуществени вреди във връзка с воденото срещу него наказателно производство.

Прието е заключение на съдебно-счетоводна експертиза за имуществените вреди, търпени от С., причинени от отстраняването му от длъжност и изразяващи се в нереализирано възнаграждение за длъжността „прокурор“ в СпП, която би заемал, ако не беше отстранен от длъжност и за неполучени допълнителни материални стимули и суми за облекло.

По делото са приети договор за ипотечен кредит и погасителен план, според който месечната вноска е на стойност 1 248.53 лева. По договор за потребителски кредит дължимата месечна погасителна вноска е 242.84 лева.

При така установените обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност в сравнение с общата деликтна отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД и произтича от общото задължение на нейните органи да зачитат правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица. Тя има обективен характер, възниква при наличие на изрично предвидените в ЗОДОВ предпоставки и не е обусловена от наличието на вина на длъжностното лице, причинило вредата (чл. 4 от ЗОДОВ).

В случая отговорността на държавата е ангажирана за причинени на ищеца неимуществени вреди от действия на органите на прокуратурата – обвинение в извършване на престъпления, за които К. С. е признат за невиновен с влязла в сила оправдателна присъда.

Доказателствената тежест за установяване на предпоставките за възникване на отговорността е на ищеца.

Не се спори между страните и от приложените по делото писмени доказателства се установяват следните обстоятелства:

На 02.10.2017 г. С. е бил привлечен като обвиняем за извършени престъпления по чл. 234в, ал. 1 и чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. На 21.03.2018 г. в СГС внесен обвинителен акт срещу К. С., а на 14.04.2020 г. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна

присъда. Първото от престъпленията е останало недоказано, а второто – изначално несъставомерно.

В настоящото производство се доказва осъществяване на деянието, от което ищецът твърди да са му причинени вреди и поради това съдът приема за основателна претенцията за обезщетение – обвинение в извършване на престъпления, наказателното производство по което е приключило с влязла в сила оправдателна присъда.

Ищецът дължи да докаже и наличие на причинна връзка между вредите, чието обезщетяване се претендира, и приложената спрямо него наказателна репресия.

Паричният еквивалент на претърпените неимуществени вреди се определя по правилата на § 1 от ЗР на ЗОДОВ вр. чл. 52 от ЗЗД и се основава на доказаните в производството обстоятелства, попадащи в съдържанието на твърдените неблагоприятни последици от воденото наказателно производство – тежестта на обвинението, продължителността на наказателното преследване, личността на увредения, данните за здравословното и психическо му състояние и търпените от него негативни последици, настъпилите промени в отношенията в семейството, в начина на живот и репутация на лицето в обществото (решение № 281/21.06.2012 г., гр.д. № 1240/2011 г., IV г.о. на ВКС и определение № 598/03.07.2017 г. по гр.д. № 5508/2016 г., III г.о. на ВКС).

Установява се, че от 16.11.2009 г. К. С. е заемал длъжността „прокурор“ в РП – Гоце Делчев, от 16.01.2014 г. – прокурор в СРП, а от 26.09.2017 г. е имал едномесечен срок за встъпване в длъжността „прокурор“ в СпП, след влизане в сила на решение по т. 8.1 от протокол № 28 от 07.09.2017 г.

За периода от 04.10.2017 г. до 18.05.2020 г. К. С. е бил отстранен от длъжност поради висящо срещу него наказателно производство.

На ищеца са повдигнати обвинения за извършени две престъпления, като по едното от тях се предвижда наказание лишаване от свобода до пет години и глоба до 15 000 лева, а за другото – до три години и глоба от 1 000 до 3 000 лева.

Дадените от свидетелите И. С. и М. С. показания съдът кредитира като последователни, конкретни и съответни на останалия доказателствен

материал по делото. От тях се установява, както и от многобройните публикации в пресата, разпечатки от които са приети по делото, че новината за обвинението е намерила широк отзвук в обществото.

Привличането на С. към наказателна отговорност се е отразило на социалните му контакти. Значителна част от приятелите му го избягвали, а негови колеги демонстрирали явно нежелание да общуват с него. Поради естеството на едно от обвиненията, между ищеца и съпругата му възниквали скандали. Имали и финансови проблеми. Поради отстраняването на С. от длъжност, за него възникнал недостиг на средства за обслужване на кредитите и за издръжка на децата и семейството.

Душевният смут се е отразил на съня и на здравословното състояние на С.. Въпреки че по делото липсват медицински документи, установяващи диагностициране на ищеца, житейски достоверни са показанията на свидетелите за негативните последици за качеството на живот на С. – често главоболие, проблеми със съня, панически атаки и загуба на тегло.

Основателни са били притесненията на С. за уронения му престиж в професионалните среди. Като магистрат, призван да повдига и поддържа обвинение срещу лица, извършили престъпления, сам се е оказал в ситуация на потърпевш от несправедлива наказателна репресия.

На всички открити съдебни заседания ищецът се е явявал лично, изпитвайки страх от несправедливо осъждане и неудобство да заема мястото на подсъдим в съдебната зала.

Прокуратурата носи отговорност за неоснователните обвинения. От значение за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди е обстоятелството, че оправдателната присъда за престъпление по чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК не е протестирана и е влязла в сила около 1,5 година след повдигане на обвинението за това престъпление. Макар и тя да не е протестирана, ПРБ носи отговорност за наказателното преследване за това изначално неоснователно обвинение.

За по-тежко наказуемото престъпление по чл. 234в, ал. 1 от НК представителите на ответника са подали протести както срещу оправдателната присъда на СГС, така и срещу решението на САС, с което тя е потвърдена.

Формалната продължителността на наказателното производство е повече от 2,5 години. Макар и този срок да е разумен по смисъла на чл. 6, § 1 от КЗПЧОС и правото на ищеца за разглеждане и решаване на делото не е нарушено, С. търпи вредни последици от обвинението и след приключване на производството. Все още негови колеги проявяват пренебрежително отношение към него, а в очите им се чете укор. Воденото наказателно преследване е оставило негативен отпечатък върху името му на магистрат, който добросъвестно изпълнява служебните си задължения да следи за спазване на законите.

По отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ и правото му на свободно придвижване не е било ограничено, но и тази мярка се е оказала тежка за С., предвид явилата се липса на предвиден доход от трудово възнаграждение и предстоящи трудности по обслужване на кредити с месечни вноски около 1 500 лева.

Именно поради привличането му като обвиняем С. е бил отстранен от длъжност преди да заеме длъжността „прокурор“ в СпП. Вместо да продължи кариерното си развитие, той се е оказал изолиран от колеги и приятели, без трудова заетост и възможност да реализира доходи. Изпаднал е във финансови затруднения, които са се отразили и на отношенията в семейството му.

На К. С. са повдигнати две обвинения, но нито едно от тях не е за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Привличането към наказателна отговорност обаче, последвано от отстраняване от длъжност, е направено в периода, в който е предстояло С. да заеме по-висока длъжност. Това не само не се е случило, но и наказателното преследване е сринало авторитета му на професионалист. Магистратската професия, очакванията и изискванията на обществото към прокурор, съдия или следовател за почтеност и спазване на законите са изключително завишени. Затова и незаконното обвинение за извършване на престъпление е получило силно негативно отражение върху неимуществената сфера на ищеца. Тези съображения, цитирани и в актове на ВКС (решение № 267/26.06.2014 г. по гр.д. № 820/2012 г. на ВКС, IV г. о., решение № 344/24.11.2014 г. по гр.д. № 2378/2014 г. на ВКС, IV г. о., определение № 617/11.07.2022 г. по гр.д. № 1158/2022 г. на ВКС, III г. о.), мотивират настоящият съдебен състав да уважи ищцовата претенция за

обезщетяване на неимуществените вреди до размера на сумата от 25 000 лева.

Ищецът претендира обезщетяване и на търпени от него имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, изразяващи се в пропуск да реализира увеличение на имуществото си.

Уважаването на тази претенция предполага сигурно увеличаване на имуществото на увредения, ако срещу него не би било предприето наказателно преследване. Според твърденията в исковата молба, С. заявява вреди от пропуск да заеме длъжност, за изпълнение на която би реализирал трудови доходи в по-висок размер, включително допълнителни материални стимули. Тази разлика се претендира от влизане в сила на решението на т. 8.1 на ПК на ВСС от 07.09.2017 г. до датата на завеждането на исковата претенция – 07.03.2022 г., ведно със законната лихва от 14.04.2020 г. до окончателното изплащане.

Съгласно т. 4 от ТР № 3/22.04.2005 г. по тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, отговорността на държавата за вреди, подлежащи на обезщетяване по специалния закон – ЗОДОВ и чието основание в случая произтича от незаконни действия на правозащитни органи възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда за извършено престъпление. Следователно, на обезщетяване подлежат онези вреди, които ищецът е претърпял до 14.04.2020 г. Правилно е посочен в исковата молба началният момент, от който се претендира лихва върху обезщетенията, но като акцесорно вземане тя се дължи за вече претърпените вреди. Следователно, на изследване подлежат онези вреди, които С. е търпял до 14.04.2020 г. След този момент обезщетение за имуществени вреди не може да се търси по реда на ЗОДОВ.

На първо място, преди привличане на ищеца към наказателна отговорност на 02.10.2017 г., решението на ПК на ВСС е влязло в сила на 26.09.2017 г. От този момент за К. С. тече едномесечният срок за встъпване в длъжността „прокурор“ в СпП. По делото няма данни ищецът да не е възнамерявал да встъпи в тази длъжност или да са били налице пречки, различни от процесните – отстраняване от длъжност, именно в едномесечния период. Следователно, ако не бе привлечен към наказателна отговорност, К. С. е щял да получава възнаграждение на прокурор в Специализираната прокуратура. Тъй като липсват сигурни сведения за датата, на която С. би встъпил в длъжност, съдът намира, че следва да се съпостави нетната заплата

на прокурор в СРП с тази на прокурор в СпП за периода от 26.10.2017 г. (последният ден на едномесечния срок) до 14.04.2020 г.

От данните по приложение № 1 (таблица) съм съдебно-счетоводната експертиза, справка за брутен и нетен доход, изплатен на К. С., таблицата за трудовите възнаграждения за длъжност „прокурор“ в Специализирана прокуратура и таблици № 1 на ВСС за определяне на максималните основни месечни работни заплати на съдии, прокурори и следователи за времето от 01.09.2017 г. до 01.03.2020 г., се установява, че за периода от 26.10.2017 г. до 14.04.2020 г. на К. С. са изплатени следните суми:

Октомври 17	808,02	2204,16	3012,18
Ноември 17	460	2552,18	3012,18
Декември 17	542,46	2552,18	3094,64
Януари 18	510	2502,18	3012,18
Февруари 18	510	2502,18	3012,18
Март 18	510	2502,18	3012,18
Април 18	510	2621,74	3131,74
Май 18	510	2621,74	3131,74
Юни 18	510	2621,74	3131,74
Юли 18	510	2621,74	3131,74
Август 18	510	2621,74	3131,74
Септември 18	510	2621,74	3131,74
Октомври 18	510	2621,74	3131,74
Ноември 18	510	2621,74	3131,74
Декември 18	510	2621,74	3131,74
Януари 19	560	2873,08	3433,08
Февруари 19	560	2873,08	3433,08
Март 19	560	2995,08	3555,08
Април 19	560	2995,08	3555,08
Май 19	560	2995,08	3555,08
Юни 19	560	2995,08	3555,08

Юли 19	560	2995,08	3555,08
Август 19	560	2995,08	3555,08
Септември 19	560	2995,08	3555,08
Октомври 19	560	2995,08	3555,08
Ноември 19	560	2995,08	3555,08
Декември 19	560	2995,08	3555,08
Януари 20	610	3275,7	3885,7
Февруари 20	610	3275,7	3885,7
Март 20	610	3336,7	3946,7
Април 20	610	3336,7	3946,7
общо			104423

Сумата от 104 423 лева следва да се коригира за месец октомври на 485.84 лева (за времето от 26.10.2017 г. до 14.04.2020 г.) и за месец април 2020 г. – 1 841.79 лева (до 14.04.2020 г.). Така се получава сумата от 99 791.71 лева брутен доход за процесния период длъжността „прокурор“ в СРП.

В случай, че ищецът би встъпил в длъжност „прокурор“ в СпП, за периода 26.10.2017 г. – 14.04.2020 г. К. С. би реализирал брутен доход, както следва:

	Основна заплата	ранг	%	Брутен доход	Нетен доход
Октомври 17	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Ноември 17	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Декември 17	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Януари 18	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Февруари 18	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Март 18	2940	100	668,8	3708,8	3337,92
Април 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Май 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Юни 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Юли 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Август 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52

Септември 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Октомври 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Ноември 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Декември 18	3038	100	690,36	3828,36	3445,52
Януари 19	3342	100	757,24	4199,24	3779,32
Февруари 19	3342	100	757,24	4199,24	3779,32
Март 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Април 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Май 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Юни 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Юли 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Август 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Септември 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Октомври 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Ноември 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Декември 19	3342	200	779,24	4321,24	3889,12
Януари 20	3676	200	852,72	4728,72	4255,85
Февруари 20	3676	200	852,72	4728,72	4255,85
Март 20	3676	250	863,72	4789,72	4255,85
Април 20	3676	250	863,72	4789,72	4255,85
общо				127355.80	114510.40

След коригиране на стойностите за октомври 2017 г. и април 2020 г. съответно на 598.19 лева и 2 235.20 лева, се получава брутен доход за прокурор в СП в размер на 121 690.67 лева.

Сумата от 99 791.71 лева е брутна стойност (лист 308 от делото), каквато е и изчислената за прокурор в СпП. На С. се дължи нетният размер, без сумата от 10% данък общ доход. Удържаният данък не е пропуснат доход за увредения. От разликата между 121 690.67 лева и 99 791.71 лева – 21 898.96 лева следва да се приспаднат 10%, или 2 189.90 лева и остава да се дължи 19 709.06 лева.

Неоснователни са исканията на ищеца в стойността на обезщетението за пропуснатата полза да се включат неполучените допълнителни материални стимули и суми за облекло за периода на отстраняването на С. от длъжност. Това е така, защото дължимото на ищеца обезщетение за периода на отстраняването му от длъжност следва да се определи въз основа на трудовото възнаграждение и всички добавки, които имат постоянен характер. Средствата за допълнително материално стимулиране нямат постоянен характер, а изплащането им е обусловено от преценката на работодателя, формирана според ефективното изпълнение на служебните задължения от служителя. (в този смисъл решение № 227/26.10.2017 г. по гр.д. № 4488/2016 г. на ВКС, IV г.о. и решение № 123 от 04.10.2018 г. по гр.д. № 716/2018 г. на ВКС, III г.о.). В случая липсват доказателства, че К. С. несъмнено би получил средства за допълнително материално стимулиране за периода, в който е бил отстранен от работа. При това липсват данни такива допълнителни възнаграждения да са изплащани на прокурори в СпП през процесния период.

Съгласно чл. 221 от ЗСВ, на съдиите, прокурорите и следователите се изплащат всяка година средства за тога или облекло в размер до две средномесечни заплати на заетите в бюджетната сфера. Плащането е за сметка на работодателя и произтича пряко от упражняването на функциите по съществуващото правоотношение. Сумите за облекло са предназначени за обезпечаване полагането на труд от магистратите. С. не е осъществил реално трудова функция, не е престираал труд, поради което тези средства не му се дължат. Неполучаването им не представлява вреда за него, подлежаща на обезщетяване в хипотеза като настоящата.

В заключение, право на ищеца е да получи онази стойност на имуществената вреда, която се намира в пряка причинно-следствена връзка от неправомерното му отстраняване от длъжност: пропуснатата полза да реализира по-висок размер на дохода си като прокурор в СпП – длъжност, която би заел най-късно на 26.10.2017 г.

Претърпените имуществени вреди в резултат на отстраняването, които се намират в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконното обвинение са на стойност 19 709.06 лева и до този размер следва да бъде ангажирана отговорността на прокуратурата.

Приетото за основателни от настоящия съдебен състав обезщетения от

25 000 лева и 19 709.06 лева се дължат ведно със законните лихви от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 14.04.2020 г. до окончателното изплащане.

Съгласно чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ ответникът дължи на ищеца разноските за производството и възстановяване на заплатената държавна такса в размер на 10 лева.

Ищецът има право на разноски за възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. На 04.02.2022 г. К. С. е заплатил на адвокатско дружество „М. М. и съдружници“ адвокатски хонорар в размер на 7 530 лева, 9 036 лева с ДДС, за което е издадена фактура № 0000001150 от 04.02.2022 г. Съразмерно на уважената част от исковете, на ищеца се дължи сумата от 1 499.03 лева адвокатско възнаграждение.

Счетоводната експертиза е допусната във връзка с установяване на задължението на ответника да обезщети имуществените вреди на С., поради което от сумата от 500 лева му се дължат 197.09 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на К. И. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. **** сумата от 25 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигане и поддържане на обвинение в престъпления по чл. 234в, ал. 1 от НК и чл. 155, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за които е постановена окончателна оправдателна присъда, ведно със законната лихва от 14.04.2020 г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за горницата до пълния предявен размер от 300 000 лева; сумата от 19 709.06 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от реализиране на доход за заемане на длъжността „прокурор в СпП с ранг „прокурор в АП“, ведно със законната лихва от 14.04.2020 г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за горницата до 50 000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на К.

И. С., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. **** сумата от 1 706.12 лева разноси за производството.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____